

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland –Irlandia) – Minister for Justice and Equality/ Francis Lanigan

(Sprawa C-237/15 PPU) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 6 — Prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania — Obowiązek wykonania europejskiego nakazu aresztowania — Artykuł 12 — Pozostawanie w areszcie osoby, której dotyczy wniosek — Artykuł 15 — Decyzja w sprawie przekazania — Artykuł 17 — Terminy i procedury podejmowania decyzji w sprawie wykonania — Konsekwencje przekroczenia terminów)

(2015/C 302/15)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Minister for Justice and Equality

Strona pozwana: Francis Lanigan

Sentencja

Artykuły 15 ust. 1 i art. 17 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że wykonujący nakaz organ sądowy pozostaje zobowiązany do wydania decyzji w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania po upływie terminów określonych w tymże art. 17.

Artykuł 12 rzeczony decyzji ramowej w związku z jej art. 17 i w świetle art. 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on w takiej sytuacji na przeszkodzie pozostawieniu w areszcie osoby, której dotyczy wniosek, zgodnie z prawem wykonującego nakaz państwa członkowskiego, nawet jeśli całkowity okres pozbawienia wolności tej osoby przekracza te terminy, o ile długość tego okresu nie jest nadmierna w odniesieniu do cech postępowania prowadzonego w sprawie w postępowaniu głównym, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego. Jeśli wykonujący nakaz organ sądowy postanowi zakończyć pobyt w areszcie tej osoby, organ ten jest wówczas zobowiązany do uzupełnienia jej tymczasowego zwolnienia wszelkimi środkami, jakie uzna za niezbędne do uniknięcia jej ucieczki i zapewnienia, że warunki materialne niezbędne do jej skutecznego przekazania pozostają spełnione do momentu wydania ostatecznej decyzji w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 z 20.7.2015.

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 9 stycznia 2015 r. w sprawie T-482/12, Internationaler Hilfsfonds/Komisja, wniesione w dniu 3 marca 2015 r. przez Internationaler Hilfsfonds e.V.

(Sprawa C-103/15 P)

(2015/C 302/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Internationaler Hilfsfonds e.V. (przedstawiciel: H.-H. Heyland, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu z dnia 9 stycznia 2015 r.,
- zwrócenie sprawy do Sądu celem wydania orzeczenia,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie złożone w trybie art. 56 Statutu Trybunału skierowane jest przeciwko postanowieniu Sądu z dnia 9 stycznia 2015 r. w sprawie T-482/12. Sąd mocą tego postanowienia odrzucił jako niedopuszczalną skargę wniesioną przez Internationaler Hilfsfonds e.V. na decyzję Komisji Europejskiej w związku z niepełnym przedstawieniem dokumentów i zarzutów skargi. Niemniej jednak Komisja, zgodnie z wymogami ustanowionymi w wyroku Sądu z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie T-300/10, niezależnie od kilku wyjątków, była zobowiązana do wydania skarżącemu wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach dotyczących umowy LIEN 97-2011. Te wymogi nie zostały przez nią spełnione: zamiast tego Komisja opatrzyła liczne dokumenty pustymi miejscami i utajniła niektóre fragmenty a kilku dokumentów w ogóle nie przedstawiła. Internationaler Hilfsfonds e.V. w skardze z dnia 27 października 2012 r. przedstawiło w pełnym zakresie swoje zarzuty, przedkładając i powołując się na swoje pismo z dnia 27 lipca 2012 r. skierowane do Komisji, w drodze którego wezwało ono Komisję do podjęcia niezbędnych w konsekwencji środków zgodnie z art. 266 TFUE w zw. z art. 254 ust. 6 TFUE. Wnoszący odwołanie przedstawił również Sądowi wynikłą stąd wymianę pism i dodatkowo załączył je do skargi.

Sąd stwierdził w swoim orzeczeniu zaskarżonym w drodze odwołania, że skarga nie odpowiadała wymogom formalnym z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania i że zarzuty nie zostały dostatecznie przedstawione. Wnoszący odwołanie temu zaprzecza, ponieważ przedstawił on nie tylko w zwięzłej formie, lecz także wyczerpująco kontekst skargi, zarzuty i wszystkie informacje, które bez większych problemów pozwoliłyby Sądowi na zbadanie przedmiotu sporu. W szczególności podważa ono, że Sąd stwierdził również niedopuszczalność wniosku posiłkowego skarżącego w przedmiocie jedynie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 28 sierpnia 2012 r. (w drodze której przekazała ona niekompletne dokumenty) – mimo uznania w tym względzie tego zarzutu.

Wnoszący odwołanie stawia dalej zarzut, że Sąd określa pisma złożone przez niego w formie załącznika jako zbiorcze odniesienie się i nie uznał ich, mimo że przyczyniały się one do sprecyzowania podstaw i pism przytoczonych w skardze i w ten sposób stanowiły integralną część skargi. Wnoszący odwołanie zwraca się także przeciwko stanowisku Sądu, zgodnie z którym przedłożona odpowiedź skarżącego jest nieskuteczna – mimo że dostarczył ją zgodnie z regulaminem jako uzupełnienie skargi wraz z uściśleniem swoich argumentów oraz wraz z przedłożeniem wszystkich kwestionowanych dokumentów. Zarzuca on, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z prawem ponieważ opiera się na ciężkich naruszeniach prawa i że w ten sposób Sąd pobawił skarżącego prawa do skutecznego środka zaskarżenia.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 22 maja 2015 r. – Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni/Istituto Nazionale di Statistica
– ISTAT i in.**

(Sprawa C-240/15)

(2015/C 302/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato